



Arrest

nr. 135 291 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII E KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 16 december 2014 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 december 2014 houdende inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2014 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat H. RIAD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 7 februari 2005 toe op Belgisch grondgebied en diende op 8 februari 2005 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken trof op 5 april 2005 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis) en een beslissing tot weerhouding in een welbepaalde plaats (bijlage 39). Na dringend beroep trof de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 april 2005 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Tegen deze beslissing diende verzoeker een vordering in tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad van State die in het arrest van 25 april 2005 werd verworpen (RvS 25 april 2005, nr.143 628).

1.3. Verzoeker diende op 2 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 16 augustus 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Verzoeker diende op 15 december 2011 wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.6. Op 10 april 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.7. Verzoeker werd op 11 december 2014 geïntercepteerd door de politie van Tervuren.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 11 december 2014 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer , die verklaart te heten:

naam: A.(...)

voornaam: N.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 27 :

☐ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette*

vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

□ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente hem werd betekend op 21/09/2011. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet..

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Bovendien werd aan betrokkene reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Op 08/02/2005 heeft betrokkene een eerste asielaanvraag ingediend. Op 30/03/2005 werd betrokkene overgenomen vanuit Nederland. Op 05/04/2005 kreeg betrokkene betekening van een beslissing van weigering van verblijf (bijlage 26 bis) en een beslissing tot weerhouding in een welbepaalde plaats (bijlage 39). Hiertegen diende betrokkene op 05/04/2005 een schorsend beroep in bij het CGVS. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard door het CGVS op 13/04/2005. Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 14/04/2005. Hiertegen diende betrokkene een procedure in bij de Raad van State op 18/04/2005. Procedure die definitief afgesloten werd op 25/04/2005.

Op 22/04/2005, op 04/05/2005 was er een repatriëring gepland, welke betrokkene weigerde waardoor een beslissing tot heropsluiting (bijlage 27) werd betekend aan betrokkene.

Op 16/05/2005 werd een escorte gepland. Betrokkene was sinds 22/04/2005 in hongerstaking en kreeg hierdoor geen Fit to fly. Betrokkene werd vervolgens op 20/05/2005 vrijgesteld met een nieuwe termijn om het grondgebied te verlaten uiterlijk op 25/05/2005.

Betrokkene diende op 02/12/2009 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 16/08/2011 en deze beslissing werd hem betekend op 21/09/2011 met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

Betrokkene diende op 15/12/2011 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 10/04/2012 en deze beslissing werd hem betekend op 11/12/2014.

Betrokkene werd op 21/09/2011 door de gemeente Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011)

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente hem werd betekend op 21/09/2011."

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 11 december 2014 ook een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld. Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: A.(...)

voornaam: N.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 11/12/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 11/12/2014

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

☐ *artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:*

o1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

☐ *2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 05/04/2005 (bijlage 39), op 22/04/2005 (bijlage 27), op 04/05/2005 (bijlage 27), op 16/05/2005 (bijlage 27), op 20/05/2005 en op 21/09/2011 (bijlage 13) . Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met de maximumtermijn van twee jaar opgelegd."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover verzoeker zich met zijn vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht. De door de verwerende partij opgeworpen exceptie is gegrond.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissingen tot vasthouding waarmee de eerste bestreden beslissing gepaard gaat.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Verzoeker vordert de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid aangezien verzoeker momenteel van zijn vrijheid beroofd is en opgesloten is in het Centrum voor Illegalen te Merksplas (127bis) naar Turkije te worden teruggestuurd.

De uitvoering van de bestreden beslissing dient dan ook bij uiterst dringende noodzakelijkheid te worden geschorst.”

3.2.2.2. De Raad merkt op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt in de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid omwille van de aard van de aangevochten beslissingen.

3.2.2.3. De summiere uiteenzetting van verzoeker heeft uitsluitend betrekking op de verwijderingsmaatregel en volstaat niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, tot voorwerp heeft. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in zoverre dit in onderhavig geval voldoende werd uitgewerkt, zich zou voltrekken. Het inreisverbod trad trouwens krachtens artikel 74/11, §3, eerste lid van de vreemdelingenwet in werking op de dag dat het werd betekend. De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde. Ter terechtzitting werpt de raadvrouw van verzoeker op dat, indien het bevel om het grondgebied te verlaten zou worden geschorst, het inreisverbod dat ermee gepaard gaat ook geschorst moet worden omdat de mogelijkheden van verzoeker om in aanmerking te komen voor een verblijfstitel anders in het gedrang dreigen te komen. De Raad merkt op dat het betoog van de raadvrouw eerder betrekking

heeft op de verknochtheid van beide bestreden beslissingen, maar niet aantoonbaar waarom dit eventuele nadeel, dat trouwens niet in het verzoekschrift werd uiteengezet, op dit ogenblik imminent is. Aangezien de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt aangetoond met betrekking tot het inreisverbod (bijlage 13sexies), en verzoeker ook geen middelen aanvoert tegen deze tweede bestreden beslissing, kan de vordering onmogelijk aanleiding geven tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

3.2.2.4. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) daarentegen blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker op 11 december 2014 van zijn vrijheid werd beroofd en diezelfde dag werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen in Merksplas. Omwille van deze overbrenging met het oog op de verwijdering van verzoeker is het aannemelijk is dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de tenuitvoerlegging heeft plaatsgevonden, zoals verzoeker terecht aanvoert, waardoor de uiterst dringende noodzakelijkheid voor dit aspect van de vordering dient te worden aanvaard. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, tenminste voor zover het beroep betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies).

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder welkenkennend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel

niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het beginsel ‘*Audi et alteram partem*’, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

“Eerste onderdeel: schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet stelt ;

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.»

Verzoeker is in België sinds 2005. Het bestaan van een privé-leven kan dus moeilijk ontkend worden.

De aangevochten beslissing rept met geen woord over het familieleven van verzoeker. Hiermee schendt zij overduidelijk het artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel: schending artikel 8 EVRM,

De bescherming van het gezins- en familieleden, beschermd door artikel 8 EVRM, behelst elke familiale relatie

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele Vrijheden “

In dit opzicht beschermt het artikel 8 « het recht om relaties met andere mens en te beginnen en onderhouden, in het bijzonder affectieve relaties, noodzakelijk voor de persoonlijke ontwikkeling en verbreding, » Het is evident dat de bescherming van het privéleven zich met beperkt tot familiale relaties. Zoals het EHRM bevestigde : « Ut respect de la vie privée doit aussi englober dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables. » (arrêt Niemiež c/ R.Fd'Allemagne, 16.12.1992, Série A, N°251 -8, §29),

De rechtsleer stelt hierover:

« Pour les Juges de Strasbourg, la vie privée est un concept étendu qui ne se prête pas à une définition exhaustive. Ce concept est notamment plus large que celui de droit à l'intimité [privacy] et concerne une sphère au sein de laquelle toute personne peut librement s'efforcer de développer sa personnalité et de s'épanouir. En 1992, le Cour a ainsi déclaré :

Il serait toutefois trop restrictif de la limiter à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle, Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables.

De sorte que la vie privée inclut nécessairement le droit de développer des relations avec d'autres personnes. et avec le monde extérieur. »

En

« Pour savoir si une décision de déportation d'une personne d'un Etat contractant est compatible avec le respect de sa vie privée et familiale, la Cour évalue l'étendue des liens entre l'individu concerné et les pays hôte et de destination (le pays d'origine). Pour ce faire, elle prend notamment en considération :

> la durée du séjour et la connaissance de la langue et de la culture de l'un ou l'autre Etat ;

> l'existence de liens familiaux et d'un cercle social dans l'un ou l'autre Etat ;

> l'incidence de la déportation sur leurs relations avec les membres de la famille restés sur place ;

> toute autre considération personnelle, telle que l'état de santé ou des facteurs psychologiques, de nature à rendre la déportation particulièrement pénible pour l'individu concerné.

Ces facteurs sont ensuite mis en balance avec les raisons invoquées à l'appui de la déportation — prévention de la criminalité et des désordres en cas d'infraction pénale ou bien-être économique du pays lorsque celui-ci dispose d'une politique stricte d'immigration - pour déterminer si l'ingérence dans la vie familiale est proportionnée au besoin. »2

Vrije vertaling:

"Voor de rechters van Straatsburg is het begrip privé-leven een breed begrip dat zich niet leent tot een beperkende omschrijving. Dit bijzonder concept is breder dan het recht op privacy en betreft een gebied waarbinnen een persoon vrij zijn persoonlijkheid kan ontwikkelen en laten bloeien. In 1997 verklaarde het Hof;

Het zou te beperkend zijn, het begrip te beperken tot een "intieme kring" waarbinnen dewelke iedereen zijn leven kan leiden zoals hij kiest en de buitenwereld hiervan volledig uit te sluiten, Respect voor het privé-leven dient tot op zekere hoogte, ook het recht te omvatten voor een individu om relaties te ontwikkelen.

Het privé-leven omvat bijgevolg noodzakelijkerwijs het recht om relaties met anderen en met de buitenwereld te ontwikkelen'

En

Om te kunnen nagaan of een beslissing tot verwijdering van een persoon van een Verdragsluitende Staat in overeenstemming is met in privé-en gezinsleven, beoordeelt het Hof de omvang van de relatie tussen het individu en het gastland van bestemming (het land van herkomst).

Om dit te doen, houdt het Hof onder meer rekening met:

- ☐ *de duur van het verblijf en de kennis van de taal en cultuur van elke Staat;*
- ☐ *het bestaan van familiebanden en een sociale kring in elke Staat;*
- ☐ *de invloed van de verwijdering op de relaties de achtergebleven familieleden;*
- ☐ *ieder andere persoonlijke overweging, zoals de gezondheid of psychologische factoren, die van aard zijn om de verwijdering bijzonder moeilijk te maken voor het betrokken Individu,*

Deze factoren worden vervolgens afgewogen tegenover de redenen die ter ondersteuning van de verwijdering worden aangevoerd - de voorkoming van criminaliteit en wanorde in het geval van een strafrechtelijk misdrijf of het economisch welzijn van het land als deze een strikt beleid voert inzake immigratie - om vast te stellen of de inmenging in het gezinsleven in verhouding staat tot het doel

Er werd geen enkel onderzoek gevoerd naar de verschillende factoren. De proportionaliteitstoets vereist door artikel 8 EVRM impliceert ten minste dat het artikel 74/13 Vr.W. wordt gerespecteerd en dat dus met het familiaal leven rekening wordt gehouden.

Bij het lezen van de bestreden beslissing, kan men vaststellen dat de verwerende partij het gezinsleven van verzoeker simpelweg negeert

Derde onderdeel: het principe audi alteram partem

De bestreden beslissing is een beslissing gebaseerd op de terugkeerrichtlijn; artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die als juridische basis van de beslissing geldt, verzekert de omzetting van deze richtlijn in het Belgisch recht.

Het artikel 41 §2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, alsook het fundamenteel rechtbeginsel audi alteram partem leggen aan de administratie de plicht op om elke persoon te horen, ten nadele van wie een beslissing wordt getroffen; hiermee gaat samen het recht van deze getroffen persoon om gehoord te worden voorafgaand aan een negatieve beslissing.

Ook bij het nemen van de bestreden beslissing gelden de garanties die het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie biedt.

In casu kan men niet ontkennen dat het bevel om het grondgebied te verlaten in verzoekers nadeel is. Het gaat immers om een beslissing tot terugkeer naar een van de meest gevaarlijke landen ter wereld (zie het eerste middel en bovendien zorgt het voor een breuk in zijn familie- en gezinsleven.

Als verzoeker was opgeroepen geweest en gehoord door de administratie, zou hij deze elementen naar voor hebben kunnen brengen, die de beslissing had kunnen beïnvloeden,

De meest recente rechtspraak van uw Raad, zowel van de Franstalige als van de Nederlandstalige kamers, stelt eveneens dat een beslissing die artikel 41 §2 van het Handvest of van het fundamenteel rechtbeginsel audi alteram partem, schendt, niet correct gemotiveerd is, daar het horen van de verzoeker ertoe had kunnen leiden dat de administratie een andere beslissing had genomen.

Verzoeker verwijst naar een recent arrest van uw Raad:

3.3.2.3. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat tegen hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak

van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, G277/11 MM, ro. 81-82),

Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de belichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C, 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ, 18 december 2008, 0349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, G277/11 MM, ro. 86J

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M. ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten Opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet.

Het wordt daar de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr 53K1825/001, 23), In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013f C-383/13 PPU, A4, G. es a, ro. 34),

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grand gebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Herin kan de verwerende partij worden bijgetreden,

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen mbt de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EG,

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet waarin uitdrukkelijk te voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect heeft dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht/ naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013 C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongfian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147/ punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert, voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M* G, e.a., no, 40),

De verwerende partij stelt dan wel dat dergelijke elementen niet worden aangevoerd, maar kan hierin niet worden bijgetreden: de verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij, indien zij zou zijn gehoord, had kunnen aanvoeren dat zij een procedure had aanhangig gemaakt tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en naar de band die hij heeft met zijn stiefzoon. Deze beide argumenten kunnen worden betrokken op een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zodat het in de huidige stand van het geding op het eerste gezicht aannemelijk wordt gemaakt dat de thans door de verzoeker aangereikte informatie van aard is dat zij mogelijks had kunnen leiden dat een andere beslissing of tot het uitblijven en/of, het niet horen van verzoeker heeft geleid op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval In casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM worden op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. De middelen zijn in de besproken mate ernstig. »

Een nog recentere beslissing van de Franstalige kamer, neemt dezelfde positie in:

« 4.4.1. En l'espèce, la partie requérante invoque, notamment, dans un troisième moyen, une violation de l'article 8 de la CEDH et, dans un quatrième moyen, une violation de l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union-européenne, que le Conseil estime devoir examiner conjointement.

En substance, elle fait valoir, dans les développements du troisième moyen de sa requête, que '(...) La requérante entretient depuis plus d'un an une relation amoureuse avec Monsieur [XXX], de nationalité belge, avec lequel elle cohabite régulièrement (elle est notamment inscrite à son adresse depuis le 24.10.2013) ; courant mars 2014, les intéressés ont souhaité faire opter une déclaration de cohabitation légale entre les mains de l'officier de l'Etat civil de, Dison, lequel a, en application de l'article 147^{quater} du Code civil, pris la décision de surseoir pour une durée de deux mois à l'enregistrement de cette déclaration, le Procureur du Roi de Liège ayant ensuite décidé de prolonger ce délai d'une nouvelle durée de trois mois, soit jusqu'au 24 octobre 2014. (...) ' et qu'il ne ressort ni des termes de la décision entreprise, ni du dossier administratif que la partie défenderesse a pris ces éléments en considération lors de la prise de sa décision.

Dans les développements de son quatrième moyen, la partie requérante, convoquant l'enseignement d'un arrêt n° 126.168, prononcé le 24 juin 2014 par le Conseil de céans dans une affaire' enrôlée sous la référence 154.674 qu'elle estime être semblable à sa cause personnelle, ajoute que '(...) La décision

entreprise met en œuvre la Directive 2008/115/CE dite Directive retour ; les articles 7, 27 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 qui servent de fondement légal à la décision entreprise assurent en effet la transposition de cette Directive en droit belge ; Dans cette mesurées garanties offertes par la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne J son* d'application en l'espèce ; Après avoir rappelé que '(...) L'article A1, alinéa 2 de la Charte protège 'le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre' elle relève qu'il 'n'a pas été donné à la requérante la possibilité

de faire valoir être actuellement occupée à faire enregistrer une déclaration de cohabitation légale (...) et soutient que si tel avait été le cas, l'Issue de la procédure aurait pu aboutir à un résultat différent'

4.4.2 En l'espèce, la partie défenderesse ne conteste pas que l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui constitue l'un des fondements de la décision entreprise, constitue la transposition partielle en droit belge de l'article 6 de la directive 2008/J15/CE (Doc, Parl. Ch, 53 (2011-2012), 1825/001 p. 17), de telle sorte qu'il peut être considéré, *prima facie*, qu'en prenant l'acte attaqué, elle a mis en œuvre le droit de l'Union.

Par ailleurs, cet acte consistant en un ordre de quitter le territoire, il n'apparaît pas possible d'exclure d'emblée qu'il ne puisse recevoir la qualification de 'mesure individuelle' susceptible d'affecter défavorablement' la partie requérante.

Dans la perspective de ce qui précède, le Conseil rappelle que la Cour de Justice de l'Union européenne a, dans son arrêt « M .M. » contre Irlande' du 22 novembre 2012 (C- ,277/11), notamment indiqué ce qui suit :

'83, Le paragraphe 2 dudit article 41 prévoit que ce droit à une bonne administration comporte notamment le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre, le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires, ainsi que l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions.

84. Force est de constater que ainsi qu'il résulte de son libellé même, cette disposition est d'application générale.

85. Aussi la Cour a-t-elle toujours affirmé l'importance du droit d'être entendu et sa portée très large dans l'ordre juridique de l'Union, en considérant que ce droit doit s'appliquer à toute procédure susceptible d'aboutir à un acte faisant grief (voir, notamment, arrêts du 23 octobre 1974, *Transocean Marine Paint Association/Commission*, 17/74t Rec. p. 1063, point 15; *Krombach*, précité point 42/ et *Sopropé*, précité, point 36).

86. Conformément à la jurisprudence de la Cour, le respect dudit droit s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir arrêt *Sapropé*, précité, point 38),

87. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêts du 9 juin 2005, *Espagne/Commission*, C-287/02, Rec. p. 1-5093/ point 37 et jurisprudence citée; *Sopropé*, précité(point 37; du 1^{er} octobre 2009, *Foshan Shunde Yongfian Housewares & Hardware/Conseil*, C-141/08P, Rec. p. 1-9147, point 83, ainsi que du 21 décembre 2011, *France/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09P, Rec. p. 1-13427, points 64 et 65).

88. Ledit droit implique également que l'administration prête toute l'attention requise aux observations ainsi soumises par l'intéressé en examinant, avec soin et impartialité, tous les éléments pertinents du cas d'espèce et en motivant sa décision de façon circonstanciée (voir arrêts du 21 novembre 1991, *Technische Universität München*, G269/90, Rec. p. 1-5469, point 14, et *Sopropé*, précité, point 50), l'obligation de motiver une décision de façon suffisamment spécifique et concrète pour permettre à l'intéressé de comprendre les raisons du refus qui est opposé à sa demande constituant ainsi le corollaire du principe du respect des droits de la défense.[.]

Or, là Conseil observa qu'il n'apparaît pas du dossier administratif que la partie défenderesse ait donné à la requérante la possibilité de faire connaître son point de vue avant l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision unilatérale.

Il ressort de la requête que, si cette possibilité lui avait été offerte, la requérante aurait fait valoir les éléments dont elle fit état à l'appui de la violation Qu'elle allègue de l'article 8 de la CEDH, en invoquant quels attestent de l'existence, dans son chef, d'une vie familiale.

Sans se prononcer sur lesdits éléments, le Conseil observe qu'ils sont étayés par divers documents que la partie requérante a annexés à sa requête (à savoir, une copie de la carte d'identité de son compagnon belge ; une copie d'une composition de ménage datée du 14 août 2014 attestant d'une

adresse commune depuis le 24 octobre 2013 et les copies de deux courriers datés du 25 juin 2014 émanant de la commune de Dison concernant le 'dossier de projet de cohabitation légale' qu'ils ont en commun), qui les rendent suffisamment concrets pour lui permettre de soutenir, en se référant sur ce point à l'enseignement de l'arrêt 'M. B. contre Pays-Bas' de la Cour de Justice de l'Union européenne du 10 septembre 2013 (C-363/13), qu'en ne lui donnant pas la possibilité de les faire valoir de manière utile et effective, avant l'adoption de l'acte attaqué, la partie défenderesse l'a privée de la possibilité de mieux faire valoir sa défense, dans une mesure telle que cette procédure administrative aurait pu aboutir à un résultat différent (...)'.

Il résulte à suffisance des développements qui précèdent qu'ainsi pris d'une possible violation de l'article 8 de la CEDH, le moyen apparaît *prima facie* sérieux.

Tenslotte verwijst verzoeker naar een beslissing van september 2014 ;

« 3.3.2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.2.1. Verzoeker citeert artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en stelt dat zonder twijfel de bijlage 12 een beslissing tot verwijdering inhoudt gelet op artikel 1, 6e van de vreemdelingenwet, dat derhalve richtlijn 2008/115 van toepassing is, dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing is, rekening dient gehouden te worden met de hogere normen van toepassing in het gemeenschapsrecht. Na citering van artikel 41 van het Handvest meent verzoeker dat het hoorrecht ongetwijfeld geïncorporeerd werd in het Handvest dat dit hoorrecht, in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem de bestuurde moet horen, dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen reiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Verzoeker meent dat hij zich in deze situatie bevindt, meer bepaald maakt hij deel uit van een gezin waarin hij een belangrijke rol vervult, het gezin is afhankelijk van hem, dat de verwerende partij rekening moet houden met het familieleven ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat deze bepaling allicht refereert naar artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat artikel 8 van het EVRM toepassing vindt, dat bij de bepaling van het begrip gezin geen onderscheid gemaakt wordt tussen een wettig gezin en een natuurlijk gezin, dat nauwe verwantschapsbanden eveneens door het recht op eerbiediging van het gezinsleven worden beschermd dat artikel 8 van het EVRM geenszins beperkt is tot de klassieke huwelijkse relatie, dat dit werd bevestigd door het EVRM in het arrest Kroon, dat naar huidig recht de band tussen broers en zussen wordt gekoppeld aan de bloedband die tussen hen bestaat, het feit dat zij enige tijd met elkaar samenwonen of de affectieve banden die zij met elkaar hebben, dat er voldoende nauwe band bestaat tussen hem en zijn broer, dat naast het feit dat zij een bloedband hebben, zij ook samenwonen. Verder geeft verzoeker aan dat hij sinds zijn komst naar België bij zijn broer, schoonzus en hun twee kinderen woont, dat zijn een feitelijk vijfkoppig gezin vormen en hij een centrale rol inneemt in het gezin, dat dit ook bevestigd wordt door omstaanders, burens en vrienden van het gezin, dat uit het door hem afgesloten fitness- en zwembadabonnement duidelijk blijkt dat hij woonachtig is op het adres van zijn broer, dat beide abonnementen geregistreerd staan op dit adres, dat zijn broer en schoonzus bij dezelfde fitness een abonnement hebben, dat een groot aantal burens schriftelijk bevestigen dat hij daadwerkelijk bij zijn broer woont. Vervolgens verwijst verzoeker naar de door hem verschillende bijgevoegde verklaringen van burens en vrienden en geeft hij kart de inhoud van de verklaringen weer. Hij wijst erop dat hij volledig meedraait in de dagdagelijkse bezigheden van het gezin, dat hij boodschappen haalt, kookt, meehelpt in de opvoeding en verzorging van de kinderen, dat dit ook blijkt uit verklaringen van buurvrouw die werkzaam is in een supermarkt, dat ook de ouders van zijn schoonzus bevestigen dat hij een belangrijke rol vervult in het huishouden, dat hij ook op sociaal vlak volledig meedraait in het gezin, dat hij meegaat op familiebezoeken, op restaurant en altijd aanwezig is bij uitstapjes met het gezin, dat dit ook bevestigd wordt door burens, waarna hij opnieuw naar verklaringen verwijst. Verzoeker wijst erop dat hij een eigen slaapkamer heeft in het huis wat bevestigd wordt in de toegevoegde verklaringen van een goede vriend en dat hij een nauw contact met de burens onderhoudt, wat blijkt uit de verklaring van de burens. Voorts merkt verzoeker op dat zijn schoonzus ernstig ziek is en een invaliditeitsuitkering ontvangt, dat de opvang en de verzorging van de kinderen hierdoor ook voor een groot deel op de schouders van verzoeker rust dat hij onmisbaar is voor het gezin, dat het voor zijn broer van groot belang is dat hij hem onderdak en een gezinsleven kan bieden, dat de kinderen enorm op hem steunen, hem nodig hebben, dat hij de kinderen regelmatig naar school brengt en ophaalt, dat bevestigd wordt in de toegevoegde verklaringen, dat hij ook steeds aanwezig is bij activiteiten georganiseerd door school,

dat sinds zijn opsluiting de kinderen verloren zijn zonder hun oom en ze zich zorgen maken en aanwezig zijn bij elk bezoek hij wijst er nog op dat hij volledig geïntegreerd is in de Belgische samenleving, dat hij in België een vriendenkring heeft opgebouwd en lid is van de fitness en zwembles. Het is de logica zelf, volgens verzoeker, dat gedaagde de hogere rechtsnormen nagaat alvorens te besluiten dat de meest ingrijpende maatregel namelijk het nemen van het bevel, dat uit de bestreden beslissing allerm minst kan afgeleid worden of er effectief rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat dit eenvoudigweg blijkt door het niet vermelden ervan in de bestreden beslissing. Verzoeker wijst er op dat de verwerende partij weliswaar verplicht is een einde te maken aan de illegaliteit van verzoeker maar dat zijn uit het oog verliest dat zij dit kan doen op twee manieren, namelijk door een bevel af te leveren maar ook door de legale [lees illegale] situatie van verzoeker om te zetten naar een legaal statuut, dat door eenvoudigweg te kieren voor een bevel zij duidelijk maakt de tweede optie niet te hebben onderzocht, dat zij daarmee artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft geschonden.

3.3.2.2.3. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden, gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb, G 14 december 2007, ro. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopopré, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure dit tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, MM., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet, Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting vormt (sic) van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pbl, 24 december 2008, afl. 348, 98 a.v. ; Parl.St Kamer, 2011 -2012, nr 53K1825/001 23). In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten, dat met miskennis van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontegensprekend (zie bespreking van het eerste middel), als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 341. De Raad stelt vast dat d& voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.bj. het opleggen van een bevel om het grand gebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door hef Unierecht met name richtlijn 2008/115/EG) zijn vastgesteld,

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, In overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU., M.G. e.a., ro. 35-36),

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder hef hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen vit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G, e.a., ro> 37)

De Raad Stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld. Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en lijkt een Individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst erop, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota, dat luidens vaste rechtspraak van het hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-838/13 PPU M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C2Q8/96, Jurispr. blz. I 6237, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a. ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aanlast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, A4.G. e.a. ro. 40).

De verwerende partij stelt dan wel dat dergelijke elementen niet worden aangevoerd, maar kan hierin niet worden bijgetreden: verzoeker meent dat hij elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden dat hij deel uitmaakt van een gezin waar hij een belangrijke rol vervult en dat afhankelijk van hem is. Dit argument kan worden betrokken op een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zodat het in de huidige stand van het geding op het eerste gezicht aannemelijk wordt gemaakt dat de thans door de verzoeker aangereikte informatie van aard is dat zij mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan. Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM worden op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. De middelen zijn in de besproken mate ernstig. »

Uit het bovenstaande blijkt dus dat omdat men verzoeker niet gehoord heeft over zijn privé- en gezinsleven, verwerende partij de ingeroepen artikelen schendt, onder andere artikel 41 §1 van het Handvest en het algemeen rechtsbeginsel in administratief recht audi alteram partem.

De motiveringsverplichting werd dus geschonden, en de motivering is onjuist, minstens niet-afdoende.”

3.3.2.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan

bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3.2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3.2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.3.2.6. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

3.3.2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker de concrete motieven van de bestreden beslissing nergens betwist noch weerlegt. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde vast dat verzoeker op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum en dat hij geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waardoor er in beginsel toepassing diende te worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoeker koppelt de aangevoerde schending van de motiveringsplicht blijkbaar aan de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, aan de schending van artikel 8 van het EVRM en aan de schending van artikel 41 van het Handvest.

3.3.2.8. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker beperkt zich in zijn eerste middelonderdeel tot de loutere affirmatie dat hij in België “is” sinds 2005 en dat het bestaan van een “privé-leven” dus moeilijk kan ontkend worden, terwijl hij de beslissing

blijkbaar verwijt met geen woord te reppen over zijn *“familieleven”*. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker geen enkel element aanreikt waaruit kan worden opgemaakt dat er werkelijk sprake zou zijn van een privé- of familielevens waarmee de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing tot verwijdering rekening zou kunnen houden. Bijgevolg blijft het volstrekt onduidelijk hoe een eventuele motivering in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet had kunnen leiden tot een andere attitude ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3.2.9. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privé-leven’ uit voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM vormen autonome begrippen die onafhankelijk van het nationaal recht dienen te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gül t. Zwitserland, , §29) of van een beschermenswaardig privé-leven. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie of er moet sprake zijn van sterke sociale bindingen die deel uitmaken van zijn privé-leven. Aangezien het recht wordt beschermd om relaties met anderen en de buitenwereld aan te knopen en te ontwikkelen die deel uitmaken van iemands sociale identiteit, moet worden aanvaard dat bepaalde sociale bindingen met de gemeenschap waarin migranten verblijven kunnen vallen onder de notie ‘privé-leven’ uit artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63).

3.3.2.10. Uit de rechtspraak die verzoeker in zijn tweede middelonderdeel citeert, blijkt inderdaad dat zich een feitelijke beoordeling opdringt van het gezinsleven en/of de omvang van de relatie tussen het individu en het gastland. Verzoeker beweert dat er geen rekening werd gehouden met zijn gezinsleven, maar de Raad stelt samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen vast dat verzoeker geen enkel concreet element aanreikt waaruit het bestaan van een werkelijk gezinsleven op Belgisch grondgebied of een duurzame lokale verankering van verzoeker in onze gemeenschap zou blijken. Ter terechtzitting wijst de raadvrouw erop dat verzoeker destijds op grond van de toenmalige instructie in aanmerking kwam voor een machtiging tot verblijf, maar dat hij deze, omwille van omstandigheden buiten zijn wil, met name het faillissement van zijn werkgever, nooit heeft bekomen. De raadvrouw geeft echter toe dat deze elementen niet in het verzoekschrift werden uiteengezet, waardoor ze niet bij de beoordeling kunnen worden betrokken. Bovendien is de beslissing met betrekking tot de regularisatie-aanvraag definitief aangezien verzoeker hiertegen geen rechtsmiddel aanwendde.

3.3.2.11. Het beginsel *“audi et alteram partem”* werd geconsacreerd in artikel 41.2 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur behelst. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(...)”

3.3.2.12. Volgens vaste rechtspraak van het Europese Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, ro. 42). De bestreden beslissing is, zoals verzoeker terecht stelt, onrechtstreeks gebaseerd op de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16

december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), dat deel uitmaakt van het Unierecht. Anderzijds kan een verwijderingsmaatregel worden gekwalificeerd als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak), waardoor het buiten kijf staat dat het hoorrecht in casu van toepassing is.

3.3.2.13. Of er echter sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34). Blijkens het zgn. TARAP-borderel, dat zich in het administratief dossier bevindt, werd verzoeker op 11 december 2014 door een mobiele patrouille van de politie van Tervuren tegengehouden toen hij met een wagen reed waarvan de koplamp defect was. Toen bleek dat verzoeker niet over identiteitsdocumenten beschikte werd hem de gelegenheid geboden een verklaring af te leggen. Verzoeker lijkt bijgevolg de mogelijkheid te hebben gekregen om zijn standpunt met betrekking tot de vaststelling die aanleiding gaf tot de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet kenbaar te maken. Thans wijst verzoeker erop dat hij, indien hij gehoord was, het bestuur een andere beslissing had kunnen nemen. Verzoeker blijft echter volkomen in gebreke te verhelderen welke informatie hij had kunnen aanreiken die een ander licht werpt op de bestreden beslissing of haar motieven.

3.3.2.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM of van artikel 41 van het Handvest, noch van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste en enig middel is, voor zover de erin vermelde schendingen dienstig werden aangevoerd, *prima facie* ongegrond en bijgevolg niet ernstig

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer

indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker het volgende met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“De eventuele uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat er op een bruuske wijze een einde wordt gesteld aan het privé- en gezinsleven van verzoeker. Een gedwongen terugkeer naar Turkije houdt bijgevolg ernstige risico's in die een schending vormen van artikel 8 EVRM. Men dient in concreto rekening te houden met de gevolgen van een gedwongen terugkeer.

Gezien zijn lange verblijf in België is het duidelijk dat een repatriëring voor verzoekers een moeilijk te herstellen ernstig nadeel inhoudt.

De Raad van State heeft geoordeeld dat elke inbreuk op het familie- en privéleven een risico inhoudt tot het creëren van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel (RvSt, arrest n° 79.089 van 4 maart 1999). Om al deze redenen zullen verzoekende partijen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel lijden door de uitvoering van de bestreden beslissingen.”

3.4.2.2. Verzoeker verwijst in het kader van zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel naar zijn betoog met betrekking tot de schending van artikel 8 van het EVRM. Aangezien de schending van artikel 8 van het EVRM, zoals hierboven uiteengezet niet aannemelijk werd gemaakt, kan verzoeker hieruit geen evident nadeel puren zoals bedoeld in punt 3.4.1. Verzoeker heeft immers geen enkel concreet element aangereikt waaruit het bestaan van een beschermenswaardig privé- of gezinsleven op Belgisch grondgebied blijkt. Bijgevolg betekent verzoekers lange verblijf in België, in tegenstelling tot wat hij beweert, niet automatisch dat zijn terugleiding een moeilijk te herstellen ernstig nadeel inhoudt. Het komt verzoekende partij toe aan de hand van precieze en concrete gegevens aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing haar het risico van een ernstig en moeilijk herstelbaar nadeel doet lopen (RvS 22 januari 2013, nr. 222 166; RvS 29 december 2011, nr. 217 080).

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens (bijlage 13septies) werd geen ernstig middel aangevoerd en ontbrak een voldoende bewezen moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Wat het inreisverbod (bijlage 13sexies) betreft, werd vastgesteld dat er geen uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. DENIES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

F. TAMBORIJN